

F Á B I Á N L Á S Z L Ó

diagram

arcél
a haj loknijának hulláma
a test ívének fordított *S*-e
elől a lemniszkáta
majd a lány domb
alatta az ipszilon

átüt a rajz
a hitvány papíron
a másik dimenziójába

fölismerés

fájdalom
hogy
fájlalom
de
fájlalom
hogy
fájdalom

álmatlan

ezek a néma esték
hozzá a béna restség
na meg a ritka álom
várom de nem találok
a hangulat a fránya
könny vagy mosoly talánya
akármelyik jöhetne
de nem de elfeledve
vergődve régi ágyon
lepedőjén a hátnyom

ott ragadt mint a gipszbe
talán ostoba viccbe
legalább egy kísértet
vállalná hogy kísértsen

viharjel

körben a rét akár a parti márga –
pár lila folt villan s egy-egy fehérés –
a szeszélyes szeles nyárban is éles
naparanyban szemet alázva sárga

barátszefű itt-ott magenta-fényes
vadmuok kaszanyűg eliminálva
tövükben gomba – régmúltak szabálya –
e szárazságban aligha esélyes

a létezés kegyes föltárja titkát
bőkezűen áldozza ránk a szépet
ha megneheztel mégis néha ritkán

mint aki rég nem várt csapdába lépett
megértve hogy nincs becsben az ajándék
csak mennydörög hiába volt a szándék

irigység

kék szitakötő
libben a vadmuokra
bámulja az ég

forróság

most a világ
merő aszály
száraz a szem
száraz a száj
kiégett fű
hervadt lombok
aszott gyümölcs
aszott gondok
szikkadt szántón
porzó eke
napraforgó
kókadtt feje
mihez kezd még
Isten velünk
ha ezt tette
már ellenünk?

falu-kereszt

M. K.nak
éppen a kanyarban
(fordul a főutca)
még állt mellette a két óriás
a hárs és a vadgesztenye
majdnem a gyepűnek támaszkodva
jócskán megsüllyedt talapzatán
állt a feszület
a korpusz alatt
ahogy a Golgotán
a fájdalmas szűzanya
itt is fia sorsán keseregve

a falubeli férfiak
elhaladva előtte
gyalog szekéren vagy kerékpáron

megemelték fejfödőjüket
a gyerekek dicsérték
az asszonyok lányok keresztet vetettek
ünnepekre virággal díszítették

amint innen-onnan összeverődtek
az új dogma bajnokai
a tiszteletadás fokozatosan
kiment a divatból
(csupán a szenteskedő vénasszonyok
vetettek még előtte keresztet)
kivágták a két faóriást
egyre előrébb terpeszkedett a gyepű
lassan bekebelezte
a keresztet

rejtekében a homokkő
némán málladozott
Máriát a lecsurgó eső hólé:
mennyei könnyei
1891 óta
alaposan megviselték

egy jóléleknek
megesett szíve rajta
hogy egyszülött fiát
tovább sirassa
kőarcát rendbe hozatta
tisztelhessék azok
akiknek együttérzését
újra elnyerhetné
ha csak divatból
akár megszokásból

töredék

asszony bolyong a liánok között
egy férfiarc könnyekbe öltözött
múltba szorítja ezt a látványt
a horizont a tóba ütközött